

ת"ד 2526/02/22 - מדינת ישראל נגד בוריס קופמן

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 2526-02-22 מדינת ישראל נ' קופמן

בפני בעניין:	כבוד השופטת שני שטרן המאשימה	מדינת ישראל באמצעות תביעות תעבורה ת"א
נגד הנאשם		בוריס קופמן ע"י ב"כ עוה"ד פליאס

גזר דין

הנאשם הורשע בגרימת תאונת דרכים בעקבות הודאתו בעבירות של החניית רכב בצורה לא בטוחה, בניגוד לתקנה 74א לתקנות התעבורה והתנהגות הגורמת נזק, בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, שגרמו לחבלה של ממש בניגוד לסעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

ביום 19.2.21, סמוך לשעה 00:26, נהג הנאשם אוטובוס ציבורי, בחניון של חברת דן, ברח' תמנע בחולון ונעמד מאחרי אוטובוס ציבורי אחר. הנאשם ביקש לרדת מהאוטובוס, מבלי שהרים בלם חניה 'מקסי' ומבלי שהעביר את בורר תיבת ההילוכים ל'נייטרל'. משכך, האוטובוס החל בתנועה קדימה, התנגד באוטובוס ציבורי אחר והדף את הולך רגל (שגם הוא נהג אוטובוס ציבורי), אל האוטובוס האחר.

כתוצאה מהתאונה נחבל הולך הרגל, חבלה של ממש, נגרמו לו שברים בסקרום דניס 1 ובקליקולה, הולך הרגל נותח, אושפז למשך 4 ימים והועבר לשיקום אורטופדי באשפוז.

הנאשם הודה והורשע.

ב"כ המאשימה טענה לעונש:

הנאשם הינו נהג אוטובוס מקצועי, שלא דאג להחנות בצורה בטוחה, הפנתה לשברים שנגרמו והגישה תיעוד רפואי. התובעת טענה כי מתחם הענישה בפציעות הדורשות שיקום ואשפוז ממושך הינן ברף העליון ויחל בפסילה ממושכת מעל לשנה, של"צ, מאסר מותנה ופסילה מותנית. בנוגע לרכיב הקנס, ביקשה כי יוטל פיצוי למעורב.

עברו התעבורתי של הנאשם הוגש. הנאשם אוחד ברישיון נהיגה משנת 1991, לחובתו 14 הרשעות, האחרונה משנת 2016 וללא עבירה חוזרת.

המאשימה הפנתה לפסיקה בעניין קריכלי ואורנשטיין.

לעניין מצבו של המעורב ציינה המאשימה כי נגרמו לו 25% נכות אורטופדית ו-10% אורולוגית, הושתלו בו פלטינות והוא סובל מכאבים ואינו עובד יותר כנהג אוטובוס. המעורב ביקש להחמיר על הנאשם.

ב"כ הנאשם טען לעונש:

הפנה לעברו התקין של הנאשם, שצבר ברירת משפט אחת משנת 2010.

הפנה לנסיבות קרות התאונה, לטעמו, רף החבלה נמוך או בינוני.

בנוגע למתחם הענישה- טען כי הינו בין שלושה לחמישה חודשי פסילה.

ב"כ הנאשם הפנת לתיקון 113 לפיו קביעת מתחם הענישה צריכה להיות אינדיבידואלית ולעיקרון ההלימה בין חומרת מעשה העבירה למידת אשמת הנאשם.

ההגנה הגישה אסופת פסיקה: פס"ד בעניין מטר, אחיה, בוטניק ועוד. כמו כן:

עפ"ת 4988-04-20 פאולה קולר נ' מ"י, בו בית משפט המחוזי קיבל ערעור על חומרת העונש והפחית את רכיב הפסילה מ-12 חודשים ל-6 חודשים. **הנאשמת פגעה בהולכת רגל שחצתה מעבר חציה, לנאשמת נגרמו מספר שברים ואושפזה למשך 5 ימים. המעורבת נזקקה להליך שיקום ממושך.** בית המשפט המחוזי קבע כי בימ"ש קמא החמיר עם הנאשמת שלא קבע מתחם שיחל בשלושה חודשי פסילה, כמצוות החוק.

הסניגור הפנה למצבו של הנאשם, שאינו עובד כנהג אוטובוס עוד וסובל מלחצים בעקבות התאונה. משכך, עתר לפסילת מינימום.

הנאשם טען לעונש

טען כי התאונה הינה תוצאה של עייפות סוף משמרת, כי לא הספיק לרדת מהאוטובוס ועצר אותו. תיאר את קשייו בעקבות התאונה וכי שינה מקצוע.

הנאשם תיאר את מצבה הבריאותי של אשתו.

דין והכרעה

הצדדים הפנו לתיקון 113 ולעקרונות הגמול וההלימה.

בבואו של בית המשפט לגזור עונש בעבירה של גרימת תאונת דרכים עליו לעמוד על שני עניינים: מידת רשלנותו של הנהג ותוצאות התאונה.

לא הוצגו בפני מסמכים בדבר מצבו הרפואי העכשווי של המעורב, או בנוגע להשלכות התאונה על חייו. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מהחבלות, שאינן פשוטות, שנגרמו לו.

על הענישה להרתיע הציבור ולהגן על הערך החברתי של שלמות הגוף והנפש, ביטחון הציבור ואי סיכון המשתמשים בדרך.

כתב האישום אינו מייחס לנאשם עבירת רשלנות או נהיגה בחוסר זהירות. העבירה היחידה הקשורה בנהיגה הינה החניית רכב בצורה לא בטוחה, שצורפה לה התנהגות הגורמת נזק וגרימת חבלה של ממש. מכאן אנו למדים כי אף המאשימה, עת ניסחה כתב אישום, לא סברה כי מדובר בהתנהגות רשלנית ואף לא נהיגה או התנהגות בחוסר זהירות.

נסיבות קרות התאונה, כפי שמתוארות בכתב האישום, שהינן, אי העברת תיבת הילוכים למצב ניוטרל ואי הרמת בלם, מתארות, לכל היותר, חוסר זהירות ברף הנמוך.

תוצאות התאונה והפציעות, הינן ברף הבינוני.

טענת ההגנה לפיה, היה אסור למעורב להמצא במקום, עדיף שלא היתה נטענת, שכן, הינו נהג אוטובוס ציבורי גם הוא, והליכת נהגים בחניית האוטובוסים, הינה צפויה וסבירה. הנאשם עצמו, ביקש לרדת מהאוטובוס, וסביר שעליו לחצות את החניה על מנת לצאת ממנה.

מדינית הענישה הנוהגת

בעפ"ת 62528-10-21 מלמד שי נ' מ"י, קבע בית המשפט המחוזי כי טעות בהיסח הדעת שהביאה לכניסה ברמזור אדום, לאחר עמידה באותו אור אדום, הינה רשלנות ברף הנמוך-בינוני. משכך, העמיד את רכיב הפסילה בפועל על ארבעה חודשים בלבד, על אף שנגרמו למעורב חבלות של ממש- שברים בצלעות ובסטרנום והמטומה.

עפ"ת 32049-08-20 בר סימן טוב אסתר נ' מ"י, בו הורשעה הנאשמת בגרימת חבלה של ממש להולכת רגל על מעבר חציה. בית משפט המחוזי קבע כי פסילת המינימום תהא על פי הדין והעמיד את רכיב הפסילה על שלושה חודשים.

עפ"ת 10448-07-20 פרידפרטיג נ' מ", בו העמיד בית המשפט המחוזי את רכיב הפסילה בפועל לתקופה של 10 חודשים במקום 12 חודשים וביטל עונש של"צ. הנאשם היתה כבת 19 בעת התאונה, נהגת חדשה. לרוכב המעורב נגרמו שברים שהצריכו ניתוחים, אשפוז ממושך ושיקום.

נסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה:

הנאשם לקח אחריות והודה בכתב האישום. ניכר כי תוצאות התאונה השפיעו על חייו ושינו אותם, לרבות שינוי קריירה.

השפעת הענישה על חייו של הנאשם הינה משמעותית, שכן, לדבריו, רשיונו נחוץ לפרנסתו ולסיוע לאשתו.

עברו התעבורתי של הנאשם מעיד עליו כי הינו נהג זהיר. משך 31 שנות נהיגה, צבר הנאשם 14 הרשעות בלבד, כולן מסוג ברירת משפט. משך 5 השנים הקודמות לקרות התאונה, לא צבר הנאשם עבירות כלל. (משך 20 השנים האחרונות, צבר 3 הרשעות בלבד).

דברים אלו מקבלים משמעות יתירה, מקום בו עסקין בנהג אוטובוס מקצועי.

מתחם העונש ההולם:

לצידן של העבירות בהן הורשע הנאשם עומדת פסילת מינימום בת שלושה חודשים.

לאחר שלקחתי בחשבון את רף חוסר הזהירות הנמוך שנקט הנאשם- אשר הורשע בעבירה של החניית רכב בצורה לא בטוחה, ולאחר שלקחתי בחשבון את רף החבלות למעורב, שהינן ברף הבינוני ונסיבותיו האישיות של הנאשם, אני קובעת מתחם הענישה שיחל בפסילה בפועל בת 3 חודשים לצד ענישה מרתיעה צופת פני עתיד, ויסתיים בפסילה בת 8 חודשים, לצד ענישה צופת פני עתיד.

העבירות המתוארות בכתב האישום, החבלות ועברו של הנאשם, אינן מצדיקות את הענישה המחמירה אליה עתרה המאשימה.

נוכח עברו התקין של הנאשם, באיזון עם החבלות שנגרמו למעורב, מצאתי מקום להציבו באמצעו של המתחם.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. פסילה בת 4 חודשים. הפסילה תחל היום. על הנאשם להפקיד רישיונו במזכירות בית המשפט. גם אם אבד או פקע.

2 . פסילה מותנית לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים.

3. פיצוי למעורב בסך 5,000 ₪ . הפיצוי ישולם בעשרה תשלומים שווים ורציפים, כשהראשון, לא יאוחר מיום 1.3.23.

המאשימה תעביר למזכירות פרטי המעורב לצורך העברת הפיצוי וזאת, עד ליום 9.2.23.

ניתן היום, י' שבט תשפ"ג, 01 פברואר 2023, בנוכחות הצדדים.